

hvor opholdsstedet for den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, er kendt, kan de judicielle myndigheder i den begærende medlemsstat fremsende arrestordren direkte til de kompetente judicielle myndigheder i den anmodede medlemsstat. I alle tilfælde, herunder når opholdsstedet er ukendt, kan den eftersøgte person dog indberettes til Schengen-informationsystemet. Denne indberetning foretages i overensstemmelse med artikel 95 i Schengen-konventionen, og indberetningen har samme gyldighed som den europæiske arrestordre ledsaget af de oplysninger, der er nævnt i artikel 9, stk. 1. For tiden kan Schengen-informations-systemet imidlertid ikke indeholde alle de oplysninger, der fremgår af artikel 9, stk. 1. Indberetningen vil dog i en overgangsperiode have samme gyldighed som en europæisk arrestordre, for så vidt angår efterlysning og anholdelse, indtil den judicielle myndighed i den anmodede stat har modtaget den originale arrestordre.

Artikel 10a omhandler en række praktisk spørgsmål i forbindelse med fremsendelsen af en europæisk arrestordre.

Artikel 11 er udgået.

Efter artikel 12 skal den eftersøgte person anholdes, og den anmodede medlemsstat skal underrette den pågældende om, at der foreligger en europæisk arrestordre og indholdet heraf. Endvidere skal den pågældende orienteres om muligheden for at give samtykke til udleveringen, jf. artikel 14. Underretningen sker i overensstemmelse med national ret. Den anholdte har ret til at lade sig bistå af en advokat og – om nødvendigt – en tolk i overensstemmelse med national ret i den anmodede stat.

Artikel 13 indebærer, at den judicielle myndighed i den anmodede stat i overensstemmelse med national ret skal afgøre, om den anholdte fortsat skal være frihedsberøvet i forbindelse med undersøgelsen af, om en europæisk arrestordre skal imødekommes. Den anholdte kan på et hvilket som helst tidspunkt løslades midlertidigt i overensstemmelse med national ret, dog under forudsætning af at den kompetente myndighed træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den pågældende ikke flygter.

Det er grundtanken i forslaget, at den anmodede medlemsstat på grundlag af de oplysninger, der fremgår af en europæisk arrestordre, skal kunne træffe afgørelse om anholdelse, varetægtsfængsling og udlevering af den eftersøgte person. Den anmodede medlemsstat vil således normalt ikke have behov for yderligere oplysninger fra den begærende stat end de oplysninger, der følger af den europæiske arrestordre.

Efter de nuværende regler vil en udleveringssag i almindelighed blive indledt ved, at den mistænkte person efterlyses via Interpol eller Schengen-informationsystemet, idet der samtidig anmodes om foreløbig anholdelse af den eftersøgte person med henblik på udlevering. Når den eftersøgte person er blevet anholdt, skal der indenfor en nærmere angiven frist fremsendes en udleveringsbegøring. Udkastet til rammeafgørelse indebærer, at den europæiske arrestordre får karakter af såvel efterlysning som anmodning om pågribelse, frihedsberøvelse og udlevering af den eftersøgte person. Det indebærer endvidere, at myndighederne i den anmodede medlemsstat i modsætning til i dag allerede ved afgørelsen af, om der er grundlag for frihedsberøvelse med henblik på udlevering, vil være i besiddelse af alle relevante oplysninger med henblik på udleveringssagen.

Efter den europæiske arrestordre er den anmodede medlemsstat således forpligtet til at eftersøge og anholde den pågældende person. Herefter skal en judiciel myndighed som hidtil træffe afgørelse om varetægtsfængsling med henblik på udlevering til den begærende stat, ligesom en judiciel myndighed skal træffe afgørelse om udlevering, herunder i de tilfælde hvor den eftersøgte person giver samtykke til udleveringen.

Hvis den anholdte giver samtykke til udleveringen, skal dette samtykke efter artikel 14 meddeles den judicielle myndighed i overensstemmelse med national ret. Samtykket kan i princippet ikke tilbagekaldes, men medlemsstaterne kan dog fastsætte, at samtykke kan tilbagekaldes i henhold til national ret. Medlemsstater, der ønsker at fastholde, at et samtykke kan tilbagekaldes, skal meddele dette til Rådssekretariatet i forbindelse med vedtagelsen af udkastet til rammeafgørelsen, ligesom det skal angives, hvordan samtykket kan tilbagekaldes.

Hvis den anholdte ikke giver samtykke til udleveringen, skal den pågældende ifølge artikel 14a have lejlighed til at udtale sig om arrestordren. Dette er ligeledes i overensstemmelse med gældende regler, hvorefter politiet gennemfører en undersøgelse af, om betingelserne for udlevering er opfyldt. I den forbindelse får den pågældende lejlighed til at udtale sig om sagen. Hvis den person, der begæres udleveret, indbringer Justitsministeriets afgørelse om udlevering for retten, vil der blive gennemført et retsmøde om udleveringsbegøringen, hvor den pågældende ligeledes får lejlighed til at udtale sig.

Efter artikel 15 afgør den judicielle myndighed i den begærende medlemsstat inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i rammeafgørelsen, om der